DOMSTOLENS DOM (tredje afdeling)
4. juli 1985 *

I sag 134/84

Calvin E. Williams, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, ved sin sekretær Jean-Aimé Stoll som befuldmægtiget, bistået af advokat Lucette Defalque, Bruxelles, avenue des Klauwaerts 38, 1050 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på Revisionsrettens sæde, 29, rue Aldringen, 1118 Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Revisionsrettens afgørelse af 10. november 1983, der blev truffet til gennemførelse af Domstolens dom af 6. oktober 1982 (9/81, Sml. s. 3301), og som ifølge sagsøgerens opfattelse tillagde ham en utilstrækkelig ændret indplacering,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden C. Kakouris, dommerne U. Everling og Y. Galmot,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 6. juni 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 18. maj 1984, har Calvin Williams, tjenestemand ved Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Revisionsrettens afgørelse af 10. november 1983, der blev truffet til gennemførelse af Domstolens dom af 6. oktober 1982 (Williams, 9/81, Sml. s. 3301), og som ifølge sagsøgerens opfattelse tillagde ham en utilstrækkelig ændret indplacering.

2 Dommen af 6. oktober 1982 blev afsagt efter en tvist vedrørende Revisionsrettens offentliggørelse af en »generel beslutning« af 21. februar 1980 om kriterier for indplacering og udnævnelse af personale. Revisionsretten rekrutterede i 1980 tjenestemænd og øvrige ansatte, der endnu ikke havde været i Fællesskabernes tjeneste, og som fra den 21. februar 1980 blev indplaceret i henhold til de nye kriterier, der var indeholdt i nævnte beslutning, som har karakter af en intern instruks.

3 Nævnte interne instruks indeholder en for denne sag relevant artikel 3 med overskriften »anciennitetsforbedring«; artiklen bestemmer blandt andet: »såfremt en ansøger har faglig erfaring ud over den, der tages i betragtning ved indplaceringen i en lønklasse, tager ansættelsesmyndigheden hensyn hertil ved at give den pågældende en anciennitetsforbedring efter vedlagte tabel« (maksimalt 48 måneder for lønklasserne A 5 - A 7). Instruksen indeholder endvidere en artikel 4 med overskriften »Midlertidigt ansatte, der udnævnes til tjenestemænd«, hvorefter »midlertidigt ansatte, der udnævnes til tjenestemænd på prøve i en stilling i samme stillingsgruppe og lønklasse, ... fra tidspunktet for deres udnævnelse til tjenestemænd på prøve [får] den løntrinsanciennitet, de havde som midlertidigt ansatte«.

4 Sagsøgeren blev ansat som midlertidigt ansat i lønklasse A 7/2 den 1. oktober 1974 ved Kontrolkommissionen, som da henhørte under Rådet for De europæiske Fællesskaber. Efter at han havde bestået en udvælgelsesprøve, udnævnte Rådets ansættelsesmyndighed ham den 1. oktober 1976 til tjenestemand på prøve i

lønklasse A 7/3. Den 14. juni 1977 blev han fastansat i lønklasse A 7, 3. løntrin. Den 1. maj 1978 blev Williams efter ansøgning overført til Revisionsretten, idet han bibeholdt sin lønklasse og sit løntrin. Ligesom alle de øvrige tjenestemænd, der blev overført til Revisionsretten, blev sagsøgeren forfremmet, hvilket for hans vedkommende skete med virkning fra 1. maj 1979, til lønklasse A 6, 1. løntrin, med anciennitet inden for løntrin fra 1. juli 1977. Den 1. juli 1979 steg han således til lønklasse A 6, 2. løntrin.

5 Ifølge Williams har anvendelsen af indplaceringskriterierne i den interne instruks af 21. februar 1980 medført forskelsbehandling til fordel for nye og udefra kommende tjenestemænd og øvrige ansatte, og til skade for allerede ansatte tjenestemænd, der ligesom sagsøgeren er blevet overført fra Kontrolkommissionen.

6 Efter at Williams havde anlagt sag for at få denne ulighed bragt til ophør og for at opnå overholdelse af det i vedtægtens artikel 5, stk. 3, fastsatte princip om ligebehandling af tjenestemænd i samme kategori eller samme tjenestegruppe, fastslog Domstolen i sin førnævnte dom af 6. oktober 1982: »følgelig annulleres sagsøgtes afslag, hvorved en fornyet behandling af sagsøgerens indplacering nægtes, ligesom det pålægges Revisionsretten at foretage en berigtigelse af sagsøgerens indplacering med hensyn til løntrin, hvorved den i overensstemmelse med beslutningen af februar 1980 skal vurdere sagsøgerens faglige erfaring og eventuelt hans eksamensbeviser med henblik på at fjerne den indplaceringsforskel, der består i forhold til tjenestemænd, der udefra er trådt i Fællesskabets tjeneste, og på hvem indplaceringskriterierne i den ovennævnte beslutning er blevet anvendt«.

7 Konklusionen i dommen af 6. oktober 1982 indeholder følgende afsnit 1: »Revisionsretten tilpligtes at ændre sagsøgerens løntrin med virkning fra 12. maj 1980 (datoen for sagsøgerens ansøgning til ansættelsesmyndigheden), herunder at overholde de kriterier, der fremgår af dens beslutning af februar 1980«.

8 Til gennemførelse af dommen traf Revisionsretten en afgørelse den 10. november 1983, hvis detaljerede begrundelse munder ud i den konklusion, at »da der foreligger forskelsbehandling mellem en overført tjenestemand og en udefra kommende ny tjenestemand, kan den ændring af løntrin, der skal foretages, under hensyn til vedtægtens artikel 32 højst medføre en forbedring på 48 måneder«. På

dette grundlag, og da sagsøgeren den 12. maj 1980 var indplaceret i lønklasse A 6, 2. løntrin, med anciennitet inden for løntrin fra 1. juli 1979, har Revisionsretten foretaget en ændret indplacering inden for løntrin med virkning fra 12. maj 1980 på følgende måde: A 6, 3. løntrin, med anciennitet inden for løntrin fra 12. maj 1980; A 6, 4. løntrin, med anciennitet inden for løntrin fra 12. maj 1982.

9 Ved klage af 14. december 1983 har sagsøgeren anfægtet den måde, hvorpå Revisionsretten har gennemført Domstolens dom af 6. oktober 1982 over for ham, og anført, at den ændrede indplacering burde være sket med virkning fra oktober 1974, på hvilket tidspunkt han blev ansat som midlertidig ansat, således at han den 12. maj 1980 skulle være udnævnt i lønklasse A 6, 5. løntrin, eftersom anciennitet inden for løntrin var fastsat til den 16. december 1978.

10 Klagen blev afvist den 16. marts 1984, og Williams anlagde herefter nærværende sag med påstand om annullation af afgørelsen om ændret indplacering af 10. november 1983 samt klageafvisningen af 16. marts 1984.

11 Både under tvistens administrative fase og under skriftvekslingen har sagsøgeren krævet anciennitetsforbedring såvel i medfør af artikel 3 som artikel 4 i den interne instruks af 21. februar 1980.

12 I sine senest fremsatte påstande, således som de blev formuleret under den mundtlige forhandling, har sagsøgeren imidlertid præciseret, at han frafalder enhver klage baseret på artikel 3 i den interne instruks og alene kræver et supplerende løntrin for perioden 1974-1976, i hvilken han var midlertidig ansat, hvilket krav alene er baseret på artikel 4 i den interne instruks af 21. februar 1980.

13 Sagsøgeren bestrider ikke, at Revisionsretten har givet ham en samlet anciennitetsforbedring på i alt 48 måneder både ved hans indplacering i lønklasse A 6 og ved gennemførelsen af dommen af 6. oktober 1982, men sagsøgeren kræver endvidere anvendelse af artikel 4 i den interne instruks af februar 1980, idet han mener endvidere at have krav på en supplerende anciennitetsforbedring for den periode, han har tilbagelagt som midlertidig ansat. Han har dels gjort gældende, at Revisionsretten ikke kan tilsidesætte sine egne interne instrukser, dels at den anciennitetsforbedring, han kan kræve i medfør af lighedsprincippet ikke kan begrænses til

48 måneder, eftersom Revisionsretten tidligere har givet udefra ansatte langt større anciennitetsforbedringer. Nægtelsen af at indrømme ham den ønskede fordel indebærer, at den forskelsbehandling, som blev forbudt ved Domstolens dom af 6. oktober 1982, fortsat består.

14 Det bemærkes, at selv om dommen af 6. oktober 1982 har pålagt Revisionsretten »at fjerne den indplaceringsforskel, der består i forhold til tjenestemænd, der udefra er trådt i Fællesskabets tjeneste«, kan den ikke have haft til formål at tillade Revisionsretten at tilsidesætte vedtægtens bestemmelser, blandt andet artikel 32. Den i dommen nævnte overholdelse af ligebehandlingsprincippet må ses i sammenhæng med overholdelsen af lighedsprincippet, hvorefter ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre (dom af 9.10.1984, Witte mod Parlamentet, 188/83, Sml. 1984, s. 3465).

15 Dommen af 6. oktober 1982 har således kun pålagt Revisionsretten at genskabe ligebehandlingen af tjenestemændene under overholdelse af den ved vedtægtens artikel 32 fastsatte grænse for anciennitetsforbedringer.

16 Som Domstolen har fastslået i dommene af 12. juli 1984 (Angelidis mod Kommissionen, 17/83, Sml. 1984, s. 2907) og af 6. juni 1985 (De Santis mod Revisionsretten, 146/84, Sml. 1984, s. 1731), er tjenesteperioder som midlertidigt ansat ved en institution, ligesom kvalifikationsbeviser og faglig erfaring, omfattet af vedtægtens artikel 32. De er derfor underkastet samme grænse for anciennitetsforbedring, nemlig 48 måneder for den pågældende lønklasse.

17 Sagsøgeren, der ikke bestrider, at Revisionsretten har indrømmet ham en sådan anciennitetsforbedring efter den tilladte maksimumssats, kan ikke til støtte for sit søgsmål påberåbe sig dommen af 6. oktober 1982 for at opnå en supplerende forbedring.

18 Herefter vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

19 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne, for så vidt ikke andet er bestemt i procesreglementets artikel 69, stk. 3, 2. afsnit, hvorefter Domstolen kan pålægge en part at godtgøre den anden part de udgifter, som Domstolen skønner, han har forvoldt modparten unødvendigt eller af ond vilje.

20 Revisionsretten har anført, at sagsøgerens søgsmål må anses for anlagt unødvendigt eller af ond vilje, hvorfor sagsøgeren bør pålægges at afholde sagens omkostninger.

21 Det bemærkes, at Revisionsretten selv har haft visse vanskeligheder ved at gennemføre Domstolens dom af 6. oktober 1982, idet den den 24. november 1982 har indgivet en anmodning om fortolkning af nævnte dom med hensyn til spørgsmålet, om artikel 4 i beslutningen af 21. februar 1980 fandt anvendelse på Williams. Herefter kan sagsøgerens søgsmål ikke anses for anlagt unødvendigt eller af ond vilje, hvorfor hver part bør bære sine omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Kakouris Everling Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. juli 1985.

P. Heim
Justitssekretær

C. Kakouris
Formand for tredje afdeling